

se týče obmezeno a nazývaly strany samy tuto úpravu jen změnou původního práva spolubydlení. Ta okolnost, že v soudním smíru žalovaný převzal také povinnost k placení výživného 100 Kč, na tom nic nemění, tuto povinnost převzal na sebe podle ustanovení § 91 obč. zák., nikoli jako ekvivalent za právo dalšího bydlení, jak míní odvolatel. Nenastala tedy soudním smírem novace původního smluvního poměru, původní právo bylo jen určitým způsobem obmezeno a specifikováno, a k tomu nebylo zapotřebí notářského spisu jako pro původní svatební smlouvu, takové obmezení mohlo býti ujednáno také soudním smírem dokonce i ústně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Smírem soudním ze dne 5. února 1931 byl obsah doživotního a bezplatného práva bytu příslušejícího žalovanému podle notářského spisu ze dne 18. května 1926, jenž sdělán byl mezi stranami při uzavření smlouvy svatební, omezen v ten rozum, že vztahuje se jen na světničku nad sklepem s příslušenstvím, do kteréžto světničky jest povinen si žalovaný zřídit zvláštní vchod. Smírem tím upraven byl tudíž jen způsob plnění práva bytu a nenastala proto smírem novace, neboť dohodou tou nebyl zaměněn ani právní důvod ani hlavní předmět pohledávky, jak předpokládá § 1376 obč. zák. Poněvadž podle smíru nejde o záměnu původní smlouvy svatební uzavřené mezi stranami ve formě notářského spisu ani o jinou úmluvu, nýbrž jen o bližší úpravu omezením práva bytu příslušejícího žalovanému podle smlouvy svatební, nebyla platnost smíru, jak správně dovodil odvolací soud, podmíněna formou notářského spisu.

Čís. 13205.

Nepodal-li vylučovatel proti berní exekuci odpor u exekučního úřadu, nemůže proti ní podat vylučovací žalobu u soudu, třebaže mezi vyrozuměním o zabavení svršků a nařízenou dražbou bylo velmi krátké mezidobí.

Podal-li vylučovatel přece vylučovací žalobu u soudu, nelze nic vyzovovati pro přípustnost pořadu práva pro tuto žalobu z toho, že berní úřad nedbal soudem povoleného odkladu dražby.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1934, R I 7/34.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu, by byla prohlášela nepřípustnou exekuce vedená žalovaným proti Josefu T-ovi k vydobytí dlužných daní, tvrdě, že mu k zabaveným věcem přísluší věcné právo. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e, zamítнув námítku nepřípustnosti pořadu práva, uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu. D ů v o d y: Žalobce uvedl v žalobě, že pro krátkost doby mezi vyrozuměním o dražbě zabavené úrody a dražbou samou nebylo mu lze o odporu, žalobou uplatňovaném, vy-

máhající stranu včas vyrozuměti, a při ústním jednání ze dne 30. srpna 1932 stalo se mezi stranami nesporným, že žalobce před podáním žaloby nepodal u berního úřadu žádost o zrušení exekuce. Nehledě k tomu a, ač žalovaná strana (odvolatel) při témž ústním jednání ohlásila námitku nepřipustnosti právního pořadu, první soud usnesením, rozsudečným nálezem předeslaným, zamítl tutěž námitku a rozsudečným nálezem vyhověl žalobní prosbě. Právem vytýká odvolatel rozhodnutí tomu nesprávné právní posouzení rozepře a v tomto zmatečnost rozsudku i předchozího řízení, poukazuje k tomu, že podle § 357 odst. (2) zák. ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. o přím. daních může třetí osoba podati vylučovací žalobu o nepřipustnost berní exekuce teprve, nevyhoví-li exekuční úřad odporu nebo nerozhodne-li o něm do třiceti dnů od podání odporu, jinak jest pořad práva nepřipustný. Ježto žalující strana v žalobě i při ústním jednání tvrdila právo ku předmětu berní exekucí stíženému, které by činilo výkon exekuce nepřipustným, mohla podle ustanovení prvního odstavce téhož paragrafu podati proti exekuci odpor u exekučního úřadu, který v tomto případě jest podle § 346 odst. (1) téhož zák. berní úřad v B., jako úřad, u něhož jest daň předepsána a který by o odporu tom rozhodl. Kdyby berní úřad v B. jako exekuční úřad odporu nevyhověl anebo o něm do třiceti dnů nerozhodl, teprv potom mohla by žalující strana podle druhého odstavce § 357 téhož zákona zjednatí platnost odporu žalobou u prvního soudu jako okresního soudu, v jehož obvodu byly předměty, berní exekucí stížené. v době podání žaloby. Dokud žalující strana nevznesla proti exekuci odpor u exekučního úřadu, a dokud tento odpor ten nezamítl, anebo o něm do třiceti dnů nerozhodl, nemůže žalující strana nárok ten uplatňovati žalobou u řádného soudu. První soud, zamítnuv námitku nepřipustnosti pořadu práva a projednav žalobu a vyhověv žalobní prosbě, rozhodl o věci nepatřící na pořad práva, což podle § 42 odstavec první j. n. a §§ 477 čís. 6 a 240 c. ř. s. činí zmatečným rozsudek i předchozí řízení.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Usnesení odvolacího soudu vyhovuje stavu věci a zákonu. Jde o vylučovací žalobu podle § 357 (2) zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. Již v rozhodnutí čís. 11.105 sb. n. s., o němž se zmiňuje i stěžovatel, bylo podrobně vyloženo, že taková vylučovací žaloba jest přípustná a že jest pro ni dovolen pořad práva jen za věcných předpokladů podle § 37 ex. ř. a zároveň za těchto formálních podmínek: 1. že byl proti berní exekuci podán odpor u exekučního úřadu a 2. že tento odpor buď byl exekučním úřadem vyřízen zamítavě nebo že nebyl vyřízen ve lhůtě třiceti dnů. Nejvyšší soud neshledává důvodu, by se v tomto případě odchýlil od právního názoru onoho rozhodnutí. Nemůže jej k tomu přiměti ani stěžovatelův poukaz k tomu, že mezi vyrozuměním o zabavení svršků a nařízenou dražbou bylo velmi krátké mezidobí, neboť, mohl-li žalobce v tomto krátkém mezidobí podati vylučovací žalobu a návrh na odklad exekuce u soudu, mohl v témže mezidobí o příslušného exekučního úřadu (t. j. u berního úřadu v B.) vznést

odpor proti berní exekuci podle § 357 zákona čís. 76/1927 sb. z. a n. a učiniti návrh na odklad této exekuce podle §§ 360 čís. 3 a 361 téhož zákona. Žalobce však sám přiznal, že proti exekučnímu zabavení svršků nevznese odpor u berního úřadu v B. jako úřadu exekučního, takže třicetidenní lhůta stanovená k vyřízení odporu nezačala vůbec běžeti, a nemůže tu býti řeč ani o tom, že formální překážka neuplynutí třiceti dnů po podání odporu pominula již v době vynesení rozsudku. Proto se na souzenou věc nehodí rozhodnutí čís. 12.526 sb. n. s., jež pojednává o případě, kde odpor proti berní exekuci byl vznesen a kde lhůta třiceti dnů od jeho podání již uplynula v době vynesení rozsudku. Z okolnosti stěžovatelem zdůrazněné, že berní úřad nedbal soudem povoleného odkladu dražby, nelze nic vyvozovati pro otázku přípustnosti pořadu práva pro tuto vylučovací žalobu. Vždyť soud nebyl ani oprávněn, by rozhodl o žádaném odkladu, protože o odkladu berní exekuce v případě § 357 zákona čís. 76/1927 sb. z. a n. rozhoduje podle § 361 téhož zákona jen exekuční úřad, nikoliv soud (viz rozhodnutí čís. 10.893 a 12.672 sb. n. s.).

Čís. 13206.

Učitele na veřejných, ale nestátních obecných a měšťanských školách nelze pokládati za státní zaměstnance (ve smyslu smlouvy o státní zápůjčku družstvu).

(Rozh. ze dne 25. ledna 1934, Rv I 935/32.)

Žalované bytové družstvo bylo podle smlouvy o zápůjčku a podle stanov povinno ponechat určitý počet bytů činným státním zaměstnancům. Žalobce byl členem družstva a státním zaměstnancem ve výslužbě. Když žalované družstvo přidělilo uprázdněný byt ve svém domě činnému státnímu zaměstnanci, žaloval žalobce o neplatnost usnesení družstva o přidělení bytu, tvrdě, že již byla překročena kvota vyhrazená činným státním zaměstnancům. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Ustanovení § 9 smlouvy o zápůjčku v souladu s ustanovením § 21 odst. 4 stanov předpisuje, že družstvo jest povinno ponechat až do úplného umoření zápůjčky činným státním úředníkům, nebo jiným činným civilním státním zřízencům část bytů, která odpovídá poměru státní zápůjčky k celkovému nákladu na stavbu domu, a činí kvota tato 10.4 bytů při celkovém počtu 27 bytů. Kvoty té dosaženo není, poněvadž J-ová a Sch. činnými státními zřízenci nejsou, nýbrž osobami učitelskými na veřejných, ale nikoliv státních obecných, pokud se týče občanských školách. K státním zaměstnancům patřily by osoby učitelské na státních školách, jako na př. cviční učitelé na obecných školách spojených jako cvičné školy s ústavu učitelskými. O takové osoby však nejde a správný jest proto názor prvního soudu odvozovaný i ze správy ministerstva sociální péče, že učitele za činné státní zaměstnance pokládati nelze a že tudíž být náleží činnému státnímu zaměstnanci a že žalobce naň nemá nárok.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.